

Slaget bør håndteres politisk

Hjelp oss med å motarbeide at slaget mellom ressurser og behov utkjempes i pasientenes epikriser. Både psykologer og pasienter fortjener bedre.

TEKST

Kirsten Holtmon Resaland

PUBLISERT 12. september 2023

EMNER

epikrise

journalpraksis

fagetikk

Kirsten Holtmon Resaland.

Fotograf: Lillan Hjellum

Da jeg formulerte min bekymring om framtidens epikriseskriving i Psykologtidsskriftets spalte Etikkpanelet i september, så jeg for meg protester og sårede miner.

Jeg forventet defensive tilsvær av typen «hvordan kan du beskyld oss for uærlige epikriser!» og optimistiske beroligelser som «neida, så ille blir det nok ikke». Tross alt hadde jeg postulert en dystopisk framtid der for tidlig utskrevne barn og unge, blir avskrevet med forklaringer som «pasienten er ikke motivert for behandling» eller «behandler kommer ikke i posisjon.» Vi vet at mange pasienter skrives ut på grunn av kapasitetshensyn heller enn faglig forsvarlighet. Og noe må det jo stå i epikrisene deres.

Jeg har fått mye respons siden teksten ble publisert, men det har hverken vært defensive tilsvær eller optimistiske beroligelser. Modige psykologer fra ulike steder i landet har tatt kontakt via ulike kanaler og bekreftet min bekymring.

«Modige psykologer fra ulike steder i landet har tatt kontakt via ulike kanaler og bekreftet min bekymring»

Noen har sagt fra om at epikriser som uriktig ansvarliggjør pasienten, er et minst like stort problem i psykisk helsevern for voksne, Andre har gjort meg oppmerksom på at problemet jeg skisserer, slett ikke hører fremtiden til, men allerede har vært tilfellet en stund.

Så begynte det å strømme inn en annen kategori med tilbakemeldinger: Fortellinger fra foreldre til barn i BUP og fra lærere, psykologer i skolene, pedagoger og andre hjelpere. Fortellinger om barn som resignerer etter å ha blitt kalt «behandlingsudyktig», unge voksne som ikke tar imot rusbehandling etter beskrivelsene fra behandler som «ikke kom i posisjon». Ungdommer som knapt har fått psykoedukasjon etter diagnosesetting før de er blitt skrevet ut som «ikke motiverte».

Flere har den siste uken oppfordret meg til å heve problemstillingen ytterligere, slik at tendensen til å attribuere tidlig utskrivelse til pasienten kan håndteres politisk heller enn å legges på individuelle psykologers allerede slitne skuldre.

«Dette må løftes»

Og jeg har bestemt meg for å ta oppfordringen: Dette må løftes. Ansvarer kan umulig være vårt – vi som lever med presset om høy turn-over og korte ventetider. Det er lite vi kan gjøre annerledes.

Jeg tror neppe helseforetakene vil godta at epikrisene heretter avsluttes med «Hadde jeg vært dere, ville jeg klaget til statsforvalteren på denne uforsvarlige utskrivelsen.» Jeg håper noen som har større innflytelse enn en skarve psykologspesialist på gulvet, kan plukke opp tråden. Hjelp oss med å motarbeide at slaget mellom ressurser og behov utkjemper i pasientenes epikriser. Både vi og pasientene fortjener en bedre løsning.

TEKST

Kirsten Holtmon Resaland , psykologspesialist